

Г О Р А

Тамъ задъ облаци мжтни, вещаещи мракъ и тревога,
като въ кратеръ на нѣкакъвъ жадно задъханъ вулканъ,
бавно слънцето слиза разсипано въ блѣсъци огнени
и въ лъчи златозарни струи надъ есенната родна гора.

А вечерния вѣтъръ я сякашъ съсъ длани погалва
и вѣковната дива гора развълнувана тежко шуми
и съсъ болка тя шепне народнитѣ кървави жалби
напластени въвъ пластове черни отъ робскитѣ дни.

Вижъ: въ снагата и тежкитѣ клони на нейнитѣ стари горуни,
какъ дълбоко е врѣзанъ въ хайдутство протеклия вѣкъ;
— тукъ душитѣ хайдушки, като бури сж волно я брулили
и подслонъ е намиралъ свободниятъ честенъ човѣкъ.

Въ тая стара и волна гора се родихъ въ непокорни години,
непокоренъ въвъ нея и азъ, като горски орелъ възмѣжахъ
тукъ — и на свободата съсъ първитѣ смѣли отреди преминахъ
и въ полето ни люшна врагътъ съ невидими картечни вѣжа.